

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.196 van 12 januari 2012
in de zaak A. 191.931/XII-5765**

In zake: 1. de VZW VLAAMSE LOKALE ONTVANGERS
2. Philip LEFEVER
3. Piet DE RIJCKE
4. Luc BAUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Van Dorpe
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Loofstraat 39
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
2. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 maart 2009, strekt tot de nietigverklaring “van artikel 10 van het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, genomen op 16 januari 2009 en bekend gemaakt in het Belgisch

Staatsblad van 29 januari 2009 [...] in zoverre artikel 219 § 2 van het rechtspositiebesluit van 7 december 2007 wordt vervangen”.

II. Verloop van de rechtspleging

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoekers hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bruno Van Dorpe, die verschijnt voor verzoekers, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 7 december 2007 neemt de Vlaamse regering het besluit houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de

rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (*BS* 24 december 2007), hierna rechtspositiebesluit genoemd. Artikel 219, § 1, schrijft voor dat de raad voor maatschappelijk welzijn de salarisschaal van de secretaris bepaalt, binnen de aldaar vastgestelde minimum- en maximumgrenzen. Artikel 219, § 2, stelt de minimum- en maximumgrenzen vast waarbinnen de raad voor maatschappelijk welzijn van de gemeenten met meer dan 5000 inwoners de salarisschaal van de ontvanger dient te bepalen. Naargelang van het aantal inwoners worden elf categorieën van gemeenten onderscheiden; voor elke categorie worden de minimum- en maximumgrens aangegeven.

De annulatieberoepen tegen (onder andere) dit artikel 219 van het besluit van 7 december 2007 zijn verworpen bij arresten van de Raad van State nrs. 206.415 en 206.417 van 6 juli 2010.

Op 16 januari 2009 wijzigt de Vlaamse regering het besluit van 7 december 2007 (*BS* 29 januari 2009). Artikel 10 vervangt artikel 219 door een nieuwe bepaling. Het gewijzigde artikel 219, § 2, stelt de minimum- en maximumgrenzen voor de salarisschaal van de ontvanger vast, die gelden vanaf 1 januari 2009. Die grenzen verschillen alleen van de vorige voor de gemeenten van 6.000 tot 10.000 inwoners, voor welke gemeenten de grenzen verhoogd worden.

IV. Belang

4. Verwerende partijen onzeggen verzoekers het belang “bij de betwisting van een artikel dat er precies in voorziet dat er in hun hoofd een nieuw art. 219 § 2 wordt ingevoerd dat voor hen gunstiger is”.

5. De exceptie mag onbesproken blijven nu, zoals hierna wordt gezien, in het beroep hoe dan ook geen gegronde middelen worden aangevoerd.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekers leiden een enig middel af “uit de schending van artikel 42 van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Luidens een *eerste onderdeel* schendt de bestreden bepaling, “door te voorzien in een salarisschaal voor de OCMW-ontvanger/financieel beheerder, die volledig los staat van deze van de gemeenteontvanger/financieel beheerder (artikel 124 van het rechtspositiebesluit) en die niet gesteund is op het specifiek karakter van sommige diensten en inrichtingen van het centrum”, “de regel van artikel 42 van de OCMW-wet waardoor het personeel van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn hetzelfde geldelijk statuut geniet als het personeel van de gemeente waar de zetel van het centrum gevestigd is en dat is bepaald in artikel 124 van het Rechtspositiebesluit”.

Toegelicht wordt dat het artikel 42, zevende lid, waarbij een beperkte bevoegdheid wordt gegeven om af te wijken van het geldelijk statuut voor gemeenteambtenaren wanneer dit nodig is voor het specifiek karakter van sommige OCMW-diensten en inrichtingen, geen vrijbrief is voor de Vlaamse regering om voor het OCMW-personeel af te wijken van het geldelijk statuut van het gemeentepersoneel en nog minder om de band ermee door te knippen of op te heffen, dat dit artikel werd ingevoegd door de wet van 5 augustus 1992 houdende bepalingen betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, dat uit de parlementaire voorbereiding van deze wet duidelijk blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was om één of meer OCMW's toe te laten een eigen specifieke regeling uit te werken die voor zijn personeel gunstiger zou zijn dan het statuut voor het gemeentepersoneel, dat de bestreden regeling exact het

tegenovergestelde inhoudt, namelijk een algemene regeling voor alle OCMW's die voor het personeel minder gunstig is dan het statuut van het gemeentepersoneel.

Verzoekers zijn van oordeel dat de salarisschaal een wezenlijk onderdeel uitmaakt van het geldelijk statuut van het OCMW-personeel, dat enkel in een afzonderlijke salarisschaal kan worden voorzien voor functies die onbestaande zijn op gemeentelijk vlak en dus niet voor de secretaris en de ontvanger, en dat niet in algemene termen kan worden gesteld dat het specifieke karakter van sommige diensten en inrichtingen van het OCMW afwijkingen van het geldelijk statuut van de ontvanger/financieel beheerder in het algemeen nodig zou maken.

In een *tweede onderdeel* betogen verzoekers dat de zorgvuldigheidsplicht de Vlaamse regering er toe noopt, bij de uitvoering van artikel 42 van de OCMW-wet, om na onderzoek en in alle objectiviteit het specifieke karakter van sommige diensten en inrichtingen van het OCMW vast te stellen die een afwijking nodig maken van het geldelijk statuut bij de gemeenten, hetgeen niet is gebeurd.

In een *derde onderdeel* achten zij het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat de taken voor gemeente- en OCMW-ontvangers “nagenoeg volledig identiek [is] zodat ook de verloning conform art 42 OCMW-wet dit moet zijn en er geen redelijke verantwoording is voor de verschillende salarisschaal”. Verzoekers wijzen erop dat de wezenlijke taken steeds zozeer vergelijkbaar zijn geweest dat het salaris van de ontvanger en de secretaris van het OCMW werd gekoppeld aan dat van de gemeentesecretaris, “weliswaar niet voor 100%, maar voor 97,5% (artikel 16 §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 20 juli 1993)”, dat de Raad van State in zijn arrest nr. 190.373 van 12 februari 2009 oordeelde dat de graad van OCMW-secretaris dezelfde is en minstens gelijkwaardig is aan die van gemeentesecretaris, wat ook geldt voor de OCMW-ontvanger in vergelijking met de gemeenteontvanger, en dat de taken nog verder naar mekaar zijn toegegroeid

zoals bewezen wordt door titel IV van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarvan de meeste bepalingen *mutatis mutandis* de bepalingen van het gemeentedecreet hernemen.

Een *vierde onderdeel*, ten slotte, bekritiseert in de eerste plaats het te grote salarisverschil tussen het salaris van de OCMW-ontvanger van een grote gemeente en dat van de OCMW-ontvanger van een kleine gemeente. Dat verschil heet “in redelijkheid niet te verantwoorden” omdat alle OCMW-ontvangers aan dezelfde reglementering onderworpen zijn en dezelfde opdracht hebben, en omdat de OCMW-ontvanger van een grote gemeente dan wel meer administratieve uitvoerende taken heeft, maar deze grotendeels zo al niet volledig worden opgevangen door een groter personeelsbestand. In de tweede plaats oefenen verzoekers er kritiek op uit dat “de bestreden salarisschaal (volgens eigen bekentenis) niet is gesteund op degelijk voorbereidend deskundig onderzoek en evaluatie van de taakuitoefening”.

Beoordeling

7. In het beroep in de zaak A. 187.149/XII-5347 werd reeds tegen de oorspronkelijke redactie van het artikel 219, § 2, van het rechtspositiebesluit aangevoerd dat ze een schending inhield van het artikel 42 van de OCMW-wet omdat dat artikel zou verbieden dat inzake de weddeschalen van onder anderen de OCMW-ontvanger in een regeling wordt voorzien die niet overeenstemt met die voor de gemeenteontvanger, maar ervan afwijkt en er zelfs van losstaat.

De Raad van State verwierp de grief in het arrest nr. 206.415 op grond van de volgende redengeving:

“9. Artikel 16 van het koninklijk besluit van 20 juli 1993 tot vaststelling van de algemene bepalingen inzake het administratief en geldelijk statuut van de secretarissen en de ontvangers van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn schrijft voor dat de weddeschaal van de secretaris van een OCMW met voltijdse prestaties gelijk is aan 97,5 %

van de weddeschaal toepasbaar op de gemeentesecretaris van dezelfde gemeente. De weddeschaal van de ontvanger van een OCMW met voltijdse prestaties wordt vastgesteld op 97,5 % van de weddeschaal toepasbaar op de secretaris van hetzelfde openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Met ingang van 1 januari 2007 (artikel 240, 2°), heft het rechtspositiebesluit in artikel 223, 7° die regeling op en stelt het in artikel 219 zelf de minimum- en maximumgrenzen vast waarbinnen de raad voor maatschappelijk welzijn de salarisschaal van de secretarissen en de ontvangers bepaalt.

In het verslag aan de Vlaamse regering (*B.S.* 24 december 2007, 65.169) wordt toegelicht dat aldus de automatische, rechtstreekse, respectievelijk onrechtstreekse band gelegd tussen de verloning van de decretale graden in gemeente en OCMW wordt doorgeknipt.

10. Verzoekers achten dit [...] in strijd met het artikel 42 van de OCMW-wet, waarvan het zesde tot en met achtste lid bepalen:

‘Het personeel van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn geniet hetzelfde administratief en geldelijk statuut als het personeel van de gemeente waar de zetel van het centrum gevestigd is.

De raad voor maatschappelijk welzijn stelt de afwijkingen van het in het vorige lid bedoelde statuut vast, voor zover het specifieke karakter van sommige diensten en inrichtingen van het centrum het nodig zou maken, en bepaalt het administratief en geldelijk statuut inzake de betrekkingen die onbestaande zijn op het gemeentelijk vlak evenals dat van het personeel van het ziekenhuis.

Voor de toepassing van het vorige lid kan de Vlaamse regering algemene regelen vaststellen waarbinnen het centrum kan handelen’.

Uit die bepalingen leiden verzoekers af dat de OCMW-secretaris en -ontvanger dezelfde salarisschalen dienen te genieten als de gemeentesecretaris, respectievelijk gemeenteontvanger, tenzij voor zover het specifiek karakter van sommige diensten en inrichtingen een afwijking nodig zou maken. Deze afwijking mag naar hun mening niet de vorm van een afzonderlijke regeling aannemen omdat de Vlaamse regering alleen in een afzonderlijke regeling mag voorzien voor functies die onbestaande zijn op gemeentelijk vlak.

11. Volgens het artikel 42 van de OCMW-wet, zoals het oorspronkelijk luidde, geniet het personeel van het OCMW hetzelfde administratief en geldelijk statuut als het personeel van de gemeente waar de zetel van het centrum gevestigd is (tweede lid) en bepaalt de raad voor maatschappelijk welzijn, binnen de perken van de algemene bepalingen die de Koning vaststelt, het administratief en geldelijk statuut inzake de betrekkingen die specifiek zijn voor de OCMW’s of die onbestaande zijn op het gemeentelijk vlak (derde lid).

Tot de betrekkingen die specifiek zijn voor de OCMW’s behoren de betrekkingen van de OCMW-secretaris en -ontvanger. Wat dat betreft blijft de Raad van State bij de mening die hij ook al huldigde in het

arrest inzake stad Gent, nr. 23.142 van 21 april 1983, evenals in het arrest inzake Busin, nr. 95.365 van 15 mei 2001, waarin hij zich onder meer baseerde op de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 8 juli 1976 zou worden, in welke memorie ‘het ambt van secretaris uitdrukkelijk als voorbeeld van specifiek ambt wordt genoemd (Pasinomie, 1976, bladzijde 1316)’.

Aldus lijdt het voor de Raad van State geen twijfel dat alvast de aanvankelijke redactie van het artikel 42 van de OCMW-wet de raad voor maatschappelijk welzijn machtigt om de weddeschalen van de OCMW-secretaris en -ontvanger te bepalen, binnen de perken van de algemene bepalingen die de Koning vaststelt.

12. De wet van 5 augustus 1992, die in het artikel 42 het hiervoor aangehaalde zevende lid heeft ingevoegd, heeft daar niets aan afgedaan.

Bedoeling van die wetswijziging was alleen om tegemoet te komen aan de uiteenlopende interpretaties en toepassingsmoeilijkheden waartoe het artikel bleef aanleiding geven en om “de mogelijkheden van de OCMW’s om het statuut van het gemeentepersoneel aan te passen aan de werking van hun eigen diensten en sociale of sociaal-medische inrichtingen te verduidelijken” (*Parl. St. Kamer 1990-1991, nr. 1734/1, 16; Parl. St. Kamer 1991-1992, nr. 461/4, 20*).

Als voorheen blijft het OCMW op grond van het artikel 42 gerechtigd om voor het specifieke ambt van OCMW-secretaris en -ontvanger te voorzien in aparte salarisschalen, die afwijken van deze van de gemeentesecretaris en -ontvanger.

Zijn vóór de bestreden bepalingen de algemene regelen waaraan het centrum zich in dat verband te houden heeft en die de Koning, thans de Vlaamse regering, vaststelt, te vinden in het voornoemde koninklijk besluit van 20 juli 1993, nu is dat in het rechtspositiebesluit”.

8. De Raad van State blijft ook in de voorliggende zaak, waarin een identieke grief wordt ingebracht tegen de nieuwe versie van artikel 219, bij dat oordeel.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

9. In het meer vermeld arrest nr. 206.415 kwamen eveneens dezelfde, minstens vergelijkbare, grieven aan bod als verzoekers in hun tweede en derde middelonderdeel aanvoeren. Ze werden erin verworpen om redenen die ook hier moeten gelden:

“15. In zoverre aan de middelonderdelen de opvatting ten grondslag blijkt te liggen dat de salarisschalen van de OCMW-secretarissen en -

ontvangers vanwege artikel 42 van de OCMW-wet in principe gelijk moeten zijn, berusten ze, zoals hiervoor gezien, op een foutief uitgangspunt.

16. De betrekkingen van OCMW-secretaris en -ontvanger zijn bij herhaling bestempeld als specifiek voor de OCMW's. Daarmee werd aangegeven dat ze aparte karakteristieken vertonen, waardoor ze niet zomaar vergeleken kunnen worden met, laat staan nog gelijkgesteld worden aan, de betrekkingen van gemeentesecretaris en -ontvanger. Het eerder vermelde artikel 16 van het koninklijk besluit van 20 juli 1993 is daar een treffende illustratie van: er volgt uit dat de weddeschalen van de OCMW-secretaris en -ontvanger steeds lager moeten zijn dan die van de gemeentesecretaris en -ontvanger.

Tevergeefs zoeken verzoekers [...] in het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn het bewijs dat dit verschil op vandaag achterhaald zou zijn. Immers blijft ook nog in het decreet van 19 december 2008 in artikel 104 bepaald dat op de secretaris van het OCMW en de financieel beheerder niet de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel van toepassing is, maar de rechtspositieregeling die de raad voor maatschappelijk welzijn vaststelt.

Evenmin is uit het arrest van de Raad van State nr. 190.373 van 12 november 2009 af te leiden dat de betrekking van OCMW-secretaris zonder meer tenminste gelijkwaardig zou zijn aan die van gemeentesecretaris.

In dat arrest gaat de Raad van State wezenlijk alleen na of de verzoeker, die OCMW-secretaris is, aan de welbepaalde voorwaarden van het koninklijk besluit nr. 519 van 31 maart 1987 tot regeling van de vrijwillige mobiliteit tussen de statutaire personeelsleden van de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn die eenzelfde werkgeb[ie]d hebben, voldoet om in aanmerking te komen voor een vrijwillige overplaatsing naar de betrekking van gemeentesecretaris. Vastgesteld wordt in de eerste plaats dat hij wel degelijk valt binnen het toepassingsveld *ratione personae* van het koninklijk besluit, zoals dat in het artikel 2 is afgelijnd. Vervolgens wordt aangenomen dat hij daaruit niet alsnog moet worden geweerd op grond van het artikel 6, omdat hij geen titularis zou zijn van een graad die tenminste gelijkwaardig is aan de graad van gemeentesecretaris: noch het niet nader toegelicht argument van de 'specificiteit' van de betrokken statuten, noch dat van het weddeschaalverschil van 2,5 % staan eraan in de weg dat een OCMW-secretaris naar de betrekking van gemeentesecretaris wordt overgeplaatst op grond van het koninklijk besluit nr. 519.

Het gaat de draagwijdte van het arrest verre te buiten om eruit te concluderen dat het finaal zonder grond is om voor OCMW- en gemeente-secretarissen in verschillende weddeschalen te voorzien”.

10. Het tweede en derde onderdeel van het besproken middel zijn ongegrond.

11. Dat, zoals verzoekers in het vierde onderdeel aanklagen, niet op basis van een gedegen onderzoek en evaluatie tot de bestreden bepaling van de minimum- en maximumgrenzen van de salarisschaal van de OCMW-ontvanger zou zijn beslist, hebben zij uit het tijdschrift BinnenBand van het agentschap voor Binnenlands Bestuur. Daarin was, in het nummer van februari 2009, te lezen:

“Het is namelijk niet duidelijk of de nu gehanteerde negen klassen van gemeenten in overeenstemming zijn met de realiteit als we de werkelijke zwaarte van de functie in rekening brengen. Het valt te betreuren dat de reeds genomen maatregelen eigenlijk niet gesteund zijn op degelijk voorbereidend deskundig onderzoek en evaluatie van de taakuitoefening (een eerder doorgevoerd wegingproject gaf op basis van een deels vergelijkbare taakverdeling en taakinventaris in een vroeger voorontwerp van gemeentedecreet vijf à zes klassen als mogelijk bruikbaar uitgangspunt).

Het wegingproject in samenwerking met Hay en Quintessence beperkte zich tot het vergelijken van de diverse opgestelde functiebeschrijvingen van de betrokken graden (toen nog met twee financiële graden) aan de hand van interviews, panels en insteek van deskundigen. De uiteindelijke indeling in klassen is niet meer dan indicatief te noemen en bevat trouwens een aantal knelpunten die eerst zullen moeten opgelost worden vooraleer men met het resultaat kan verder werken”.

12. Zoals de Raad van State die passus begrijpt, is er dus aan de reductie van het aantal klassen van gemeenten tot negen wel degelijk een onderzoek voorafgegaan, waarbij consultingbureaus en deskundigen te pas zijn gekomen, weze het dat de auteur van het artikel meer vertrouwen stelt in een eerder “wedingproject”, waarvan overigens verder alleen is geweten dat het bij vijf of zes klassen van gemeenten uitkwam als “mogelijk bruikbaar” uitgangspunt.

Als zodanig en op zich beschouwd, maakt de passus geenszins met een minimum aan geloofwaardigheid aannemelijk dat de opdeling, in de

bestreden bepaling, van de gemeenten in negen klassen op een onvoldoende onderzochte en ondeugdelijke grond berust.

13. Voorts valt de Raad van State de mening van verwerende partij bij dat het niet “zinloos, arbitrair of niet pertinent” is om wat de grenzen van de weddeschaal van de OCMW-ontvangers betreft een onderscheid te maken naargelang van het aantal inwoners van de gemeente en namelijk naargelang van de klasse waartoe de gemeente behoort: “Het is evident dat er in de regel en in het algemeen, en trouwens hoe dan ook, wel een verband bestaat tussen de zwaarte van de taak en het aantal inwoners van de gemeente waaraan het OCMW is verbonden”.

Ook al heeft, vanuit juridisch oogpunt, het ambt van de OCMW-ontvangers dezelfde inhoud, ongeacht het aantal inwoners van de gemeente waarin zij hun ambt uitoefenen, het belet niet dat de ambtsuitoefening eigen kenmerken vertoont die verschillen van die van de uitoefening van hetzelfde ambt in andere gemeenten naargelang die gemeenten (veel) meer of (veel) minder inwoners tellen. Deze eigen kenmerken houden vanzelfsprekend in de eerste plaats verband met het feit dat in de grote(re) gemeenten in het algemeen meer dossiers te behandelen zijn dan in andere, wat tevens een grotere verantwoordelijkheid inhoudt. Hoewel de grotere werklast enigszins wordt ondervangen door een groter personeelskader, kan dat op zich dan weer specifieke problemen doen rijzen die te maken hebben met de organisatie en werking van grote(re) diensten, zoals problemen met betrekking tot de interne organisatie van de taken en het administratief beheer van en toezicht op een groot aantal personen. Bovendien kunnen de te behandelen zaken en uit te voeren taken ook kwalitatief verschillen volgens de grootte van de gemeente, bijvoorbeeld wat hun aard en complexiteit betreft, precies vanwege de problemen die samenhangen met het bestaan zelf van grote(re) stedelijke centra.

In dit licht komt een onderscheid inzake de salarisschaal van de OCMW-ontvanger op basis van het inwoneraantal van de betrokken gemeente

voor als objectief verantwoord en pertinent. Wat specifiek de nadere uitwerking van dit bevolkingscriterium in negen klassen van gemeenten betreft, mag niet uit het oog worden verloren dat wanneer de regelgever weddeschalen vaststelt, hij de verscheidenheid van de toestanden noodzakelijkerwijze dient te vatten in categorieën die de verscheidenheid in de werkelijkheid slechts op een vereenvoudigende en benaderende wijze vermogen op te vangen.

14. In zoverre ten slotte verzoekers menen dat het gehanteerde criterium niettemin geen redelijke verantwoording voor het door hen gewraakte onderscheid kan vormen, omdat het tot disproportionele gevolgen leidt, mocht van hen worden verwacht dat zij dat met een minimum aan concrete gegevens zouden onderbouwen.

In dat verband voeren zij als enige element aan “dat de ocmw-ontvanger van een grote gemeente (44.033,41 - 63.764,90 €/j) bijna het dubbele salaris ontvangt als deze van een kleine gemeente (22.271,73 - 33.390,85 €/j)”.

Dit is onvoldoende om de Raad van State ervan te overtuigen dat het gebruikte criterium van onderscheid, zoals verzoekers beweren, “in redelijkheid niet te verantwoorden” is. Het bekritiseerde verschil in salaris mag immers groot zijn, het verschil in omvang tussen de betrokken gemeenten -en daarmee tussen (de uitoefening van) de ambten van OCMW-ontvanger in die gemeenten- is dat niet minder. De laatst vermelde schaal betreft gemeenten van 5.001 tot 6.000 inwoners, de eerste betreft gemeenten van meer dan 150.000 inwoners, dit zijn gemeenten die vijftientig keer meer inwoners hebben.

15. Ook het vierde en laatste middelonderdeel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekers worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 januari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest